

ט' בתשרי תשפ"ה, 11.10.24

מתוך המיצג "זיכרון קרוב" לאירועי ה-7.10

שבת, יום הכיפורים

הדלקת נרות - 17:54, צאת השבת - 18:48

גיליון 1632

זמני תפילות יום הכיפורים

שבת, יום הכיפורים

07:30 - שחרית מתחיל - נחמיה רפל
 ממשיך - רון ברטוב
 יזכור (ב-10:00 משוער)
 מוסף - איתי בית אריה
 16:00 - מנחה - יניב וולף
 17:15 - "רגע לפני נעילה" - הרב אילעאי
 17:25 - (משוער) נעילה, ברכת כהנים
 תקיעה בשופר
 ערבית
 18:45 - גמר הצום
 18:48 - צאת החג, קידוש לבנה

יום שישי - ערב החג

05:45 - סליחות ותפילת שחרית
 15:15 - תפילת מנחה, התרת נדרים
 17:54 - הדלקת נרות והתחלת הצום
 18:20 - "כל נדרי" ותפילת ערבית - עדו עפרוני

אחרי התפילה - שיעור מפי חגי אפרתי:
 "שיגרו ביד איש עיתו" - מי, למה ואיך?

אלא חבינו וילבינו, לתושבי האקוס, ואלא בית ישראל

גמר חתימה טובה

גבאי בית הכנסת (יהודה מרוז)

**חלוקת ארבעה המינים תתקיים ביום שני, י"ב בתשרי (14.10) 17:00-18:00, בחדר האוכל הדרומי.
 ביום רביעי, ערב החג, ערבות ליד בית הכנסת מהשעה 09:00.**

חג סוכות ושבט חול המועד

סדרי התפילות והשיעורים

ערב שבת חול המועד

17:45 - הדלקת נרות
 18:00 - מנחה, לימוד, ערבית של חג

ערב סוכות - יום רביעי

17:48 - הדלקת נרות
 18:03 - מנחה, לימוד, ערבית של חג

חג ראשון - יום חמישי

8:30 - שחרית
 13:30 - מנחה גדולה
 17:15 - מנחה קטנה
 17:30 - שיעור
 18:43 - צאת החג

שבת חול המועד

8:30 - תפילת שחרית
 13:30 - מנחה גדולה
 17:15 - מנחה קטנה
 17:30 - שיעור
 18:41 - צאת השבת

חול המועד

06:00 - שחרית - מניין ראשון
 07:30 - שחרית - מניין מרכזי

קווה אל ה'

זקן עיון סוכות

יום ראשון, ג' חוה"מ סוכות, 20/10/24 זצ"ת המדרש

9:15 התכנסות

9:30 - מתוך ההפיכה - פעילותה של שרה שטרן-קטן, חברתנו ז"ל, לשיקום

התנועות הציוניות דתיות בפולין לאחר השואה / ד"ר מלכה קינסט*

10:15 - איגרת אבן תיבון / יוסי בן טולילה

* ד"ר מלכה קינסט חוקרת את תחום הציונות הדתית והשואה.

נעמח זצאכמ!!!

ועדת דת

פרטים על המניין בנוסח ספרד - בעמ' 8

"את פניך ה' אבקש"

ועדת דת ומכינת צהלי
מזמינות את הציבור הרחב ל-

לימוד ליל הושענא רבה

שיתקיים אי"ה בסוכת המשטח

ביום שלישי | כ בתשרי | 22.10.24

20:00	התכנסות וכיבוד קל
20:30	הרבנית עתירת גרנביץ, ר"מית במדרשת רוני
21:30	עדי בלוט, מנהלת צהלי קבוצת יבנה
22:30	הרבנית אביטל כהן-ברנר, מנהלת צהלי עין צורים
23:30	הרבנית מיכל נגן, ראש מוסדות צהלי ורוני

פרטים נוספים יפורסמו בהמשך

מזמיה החברתית

מחמח זצאכמ

"דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום"

שמחות בתורה

קריאת נשים בשמחת תורה תשפ"ה

נפגש כולנו בבית המדרש

בשעה 9:00

ברכת הנערות תתקיים בבית המדרש בשעה 9:45

לכל הנשים תהיה אפשרות לעלות לתורה.
בעלות שמחה מהחודשים האחרונים
מוזמנות לעלות ולקבל "מי שברך" מיוחד לאירוע.

* הקריאה תתקיים בשלושה מוקדים
* נשמח אם תרשומנה מראש על פתק את שמכן ושמות ההורים
לצורך העלייה לתורה

יעל, יסכה וחמוטל.

איך להתפלל?

בדחילו ורחימו, להיות ראוי לתפקיד. הוא התבונן אל שורש נשמתו ואז נשם שאיפה עמוקה שמילאה את ריאותיו ונגעה בעצמותיו. רק אז בקעה מפיו התפילה: "הנני העני ממעש". רבים מבני קבוצת יבנה יזכרו ליחיאל את התפילה הזו, שתלווה אותם לאורך שנים, ותהדהד באזניהם כל ימי חייהם.

בשעה שר' אריה ויחיאל ידעו "איך להתפלל", העיד רבי שניאור זלמן מלאדי, "בעל התניא", האדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, שבצעירותו לא ידע "איך להתפלל".

מספרים על האדמו"ר הזקן ששמע שבוילנא, עירו של הגאון רבי אליהו, לומדים הרבה, ובמזריטש, מקומו של הבעל שם טוב, מתפללים הרבה, והיה רבי שניאור זלמן שוקל בדעתו אם לילך לוילנא אם למזריטש. ואחר כך אמר: ללמוד כמדומה לי שאני יכול, אך איך להתפלל איני יודע עדיין כלל, על כן שם פעמיו למזריטש.

כאשר אני ניגש להתפלל ביום הכיפורים אני מוסיף לכל אלה את שקיבלתי מאמו"ר ז"ל: "סידור התפילות הוא ספר אהבה, שאין הנאהבים אומרים זה לזה אלא בלחישה אינטימית", ומאליו יוצאות מפי המילים בניגונו של יחיאל, ניגון של יראה ואהבה: "וְקַבַּל תְּפִלַּתִּי כְּתִפְלַת זְקֵן וְרַגְלִי, וּפְרָקוּ נְאֻה, וְזִקְנֹו מְגֻדֵל, וְקוֹלוֹ נְעִים, וּמְעוֹרָב בְּדַעַת עִם הַבְּרִיּוֹת - - הָאֲמַת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְבֵּוּ. - - וְאֵל יְהִי שׁוֹם מְכֻשׁוֹל בְּתִפְלַתִּי".

לפני שהתגייסתי לצה"ל למדתי חודשים אחדים בישיבת "מרכז הרב" בירושלים. עברתי תקופה נפלאה: בדירתו הצנועה של הרב צבי יהודה זצ"ל שמעתי מפיו את תורת ארץ ישראל; עליתי לדירתו הסגפנית של הרב הנזיר זצ"ל לשיעורים ב"אורות הקודש"; הצטופפתי בחדר בו ישב הראי"ה קוק זצ"ל לשיעורים ב"אורות התשובה", אבל יותר מכל זכורה לי תפילתו של הרב אריה לוי זצ"ל, "רב האסירים".

מעשה שהיה כך היה: בעודנו מתכנסים לקראת תפילת מנחה של יום הכיפורים, יש שמשוחחים ויש שמעיינים בספרים, הגיע ר' אריה. נמוך קומה היה, לא בלט בלבשו, אך כניסתו לבית המדרש שינתה את האווירה. התרגשות גדולה, שבהמשך התברר שהיא היתה רק הכנה לקראת הבאות. לתפילת נעילה ניגש ר' אריה אל עמוד שליח הציבור. איני יודע כיצד שמענו כולנו את קולו, את אנחותיו, את ניגוניו, את תחנוניו ואת תודותיו, אך עד היום אני מרגיש את הרעד שאחז בי בעת שהוביל מירושלים של מטה אל כסא הכבוד את תפילתם של מאות בחורים צעירים. כאן בבית היה לנו את יחיאל, שידע איך להתפלל. נאוה (גרוס) אבירם, בתו הצעירה, תיארה בדיוקנות את מה שכולנו זוכרים ומרגישים:

בימים הנוראים, כשהגיעה שעת תפילת מוסף, עלה יחיאל אל הבימה. יהודי קטן קומה, עטוף בקיטל הלבן. הס הושלך בבית הכנסת. תחילה עצם את עיניו. כמו כִּפְרֵי המכוון את מיתריו לקראת נגינתו כך כיוון יחיאל את עצמו בפני ריבונו של עולם,

תורה לנחמיה שקיבל על מנצח את כתיבת ה"נקודה" במסגרת פרויקט "הסדר העברי" ורבי חכמים - נשפרו בחן רב.
וכו"ח

דברים לטקס הזיכרון ב-7.10

הרב אילעאי

אחד לדור ולשחף. עמודים לגבורת הלוחמים ולכאבם של הפצועים, עמוד לגעגועי המפונים ועמוד למשפחות הדואגות. עמודים לפחד ולכאב, לגבורה ולתקווה, לכעס, לתסכול, לאהבה, לדאגה. ספר הזיכרונות הפרטי שלי פתוח בעמוד אחד מלפני שנים - תמונה משיעור לחברת נעורים, ושאלה חריפה ומתריסה ששאל איתי, בחיך סקרן. איזה צער, איזו אבידה.

התודעה האנושית יכולה לאחוז בזיכרון אחד בכל רגע, ולכן את לפיד הזיכרון יכולה לשאת רק כל הקהילה יחד. כל אחד ואחת והעמוד שלה. אף עמוד לא מיותר, אף עמוד אינו שגוי. לכל זיכרון מקום. הם נקראים לפנינו מאליהם, וחותרם יד כל אדם בהם.

“אדם צובר זיכרונות כמו נמלים בחודשי הקיץ” כתבה פעם יונה וולך. זיכרונות אינם רק הזחות והמהות שלנו. הם גם מקור הכוח וההשרדות שלנו. מהם אנו שואבים עוצמה בעתות צרה, בהם אנו נאחזים ברגעי קור ואפלה.

עמוסי זיכרונות השביעי לעשירי, אנו באים לפני הקב"ה בעשור לחודש השביעי.

ריבוננו של עולם, זכור לנו חסד נעורינו, אהבת כלולותינו, לכתנו אחרך במדבר, בארץ זרועת מוקשים.

ארבעה ימים מפרידים השנה בין השביעי לעשירי ובין העשור לחודש השביעי. בין היום שכולו חטא ופשע, עוול ורשע, ליום שכולו תשובה ותיקון, כפרה וסליחה. בין העננה השחורה לבגדי הלבן. בין היום של זיכרון העבר ליום הקבלה לעתיד.

לראש השנה, שציינו לפני ימים ספורים, קראו חז"ל “יום הזיכרון”.

האדם הוא סך זיכרונותיו, ומי שמאבד את זיכרונותיו מאבד את ליבת האישיות שלו. הזיכרון שלנו הוא הזהות שלנו, ויום הזיכרון הוא היום שבו אנו חוזרים לליבת הזהות שלנו, אל עצמנו. אי אפשר להגיע אל יום הכיפורים בלי לעבור לפני כן ביום הזיכרון.

“ותפתח את ספר הזיכרונות ומאליו ייקרא” - כך היא דרכם של זיכרונות, הם תמיד נקראים מאליהם. כי במה שלא מצוי בזיכרוננו, לא נוכל לעולם להיזכר, ואת מה שאנו זוכרים באמת לא נוכל לשכוח. את האמת הפשוטה הזו לימדה אותי פעם שרה טסלר ע"ה, שידעה דבר או שניים על זיכרונות - “ככל שאני מנסה לשכוח, כך אני זוכרת חזק יותר”.

לספר הזיכרונות המשותף שלנו נוספו השנה עמודים רבים - עמוד לאיתי ועמוד לבן, ועוד

(הערה: את דבריו של נח באותו ערב נפרסם בגיליון הבא)

מזל טוב!

איזו ונתן ארסי
אהלזת הנין
נכר אערה
בו אכררי וענבר

אכביבה ואבי סיחון
אהלזת הנכרה עפרי,
בת אררור ואיכל

הכדים שנותרו מהבית השרוף בכפר עזה

מטראומה לטראומה

צביקה שריד

העשן שחדר דרך החורים לתוך הממ"ד גרם להם להיחנק, ובצעד נואש אחרון לפני אובדן הכרה, הם פתחו את החלון. בהתחלה קפצה מאירה ואח"כ ראובן. הוא נורה ונפצע קשה, איבד דם רב, וביחד עם מאירה שנפגעה משאיפת עשן, פונה למזלו במהירות, לבית החולים אסותא באשדוד, שם היה מאושפז במחלקה לטיפול נמרץ במשך תקופה ארוכה, ואחרי כחודשיים הועבר לשיקום בתל השומר. כל תקופות האשפוז שימשתי כנהג של אשתו ושל בני המשפחה וליוויתי אותם בכל תהליך השיקום. ראובן, מוזיקאי מחונן, ואף שימש בעבר כנגן האקורדיון של צוות הווי של פיקוד הנחל, נשאר פגוע ביד אחת מבלי יכולת להפעיל את הבסים של האקורדיון, אך הוא חזר לנגן על תופים מכל מיני סוגים.

שבוע לפני ראש השנה, קיימנו בביתנו, רבקית ואנוכי, מפגש לחבריי מהצבא, וראובן, שגזר על עצמו לא לנסוע דרומית לצומת אשדוד, עשה מאמץ והגיע אף הוא. כששמע שאני נוסע לפני כן לקיבוץ סעד, ביקש ממני לעבור בביתו ולחפש, אולי שרדו שני כדים מיוחדים שבהם היה נוהג לתופף. כיוון שאי אפשר היה להיכנס לכפר עזה ללא ליווי, הצטרף אליי חברו הטוב של ראובן. הביקור בביתו השרוף של ראובן היכה אותי בהלם. זו היתה שריפה עוצמתית כל כך, שתקרות בטון נתלשו מהקירות. לא יכולתי לזהות שכאן היה המטבח. הכל היה מנותץ, שרוף ומפויה. אך באחת מפינות הממ"ד, שהיה שרוף מבפנים בגלל רימון שנזרק לתוכו, בצבץ לו כד מרשים שהיה קבור בין ההריסות, ולידו הכד הנוסף. היתה התרגשות גדולה. הצלחנו לחלץ את הכדים ולהביא אותם לביתנו ביבנה. ראובן ניגן בביתנו בתוף מיוחד, ובסיום הערב מסרתי לו את הכדים בהתרגשות רבה.

זה היה מפגש עוצמתי ובו סיפר ראובן את סיפור ההישרדות של המשפחה, בליווי תמונות מתוך הבית. בסיום בירכו ראובן ומאירה ברכת הגומל. בשביל ראובן המלחמה לא תמה. היא התחילה ב-1973, וחזרה במלוא העוצמה כעבור 50 שנה ב-2023 והפעם במלחמה על הבית. לא בית במובן של קירות וגג אלא בית הנותן תחושה של בית בבחינת "ביתי הוא מבצרי". גם כיום ראובן ואשתו לא משוכנעים שהם יכולים ורוצים לחזור לכפר עזה. ימים יגידו.

ב-6.10.2023, ערב שמחת תורה תשפ"ד, התקיימה עצרת זיכרון ללוחמי גדוד 128 חטיבה 11 במלאת 50 שנה למלחמת יום כיפור. הגדוד לחם בגזרת הדרום, בתחילה בצפון תעלת סואץ, לאחר מכן עבר את התעלה בואכה העיר סואץ. במלחמת יום כיפור איבד הגדוד 32 לוחמים, מהם שני בני קבוצת יבנה, הראשון "פינצ'ה" - בנימין פרלמן הי"ד, רס"פ פלוגה ל', שנפל בניסיון פריצה למוצב בודפסט, והשני עלי הרטום הי"ד, קצין המרגמות, שנפל בלחימה לטיהור העיר סואץ. בנוסף לנופלים שירתו מיבנה עוד שני חברים בגדוד, חיים קבלו ז"ל ויוסי בן טולילה.

הטקס התקיים ליד האנדרטה המרשימה של הגדוד, הממוקמת בעוטף עזה בסמוך למועצה האזורית אשכול, בטקס מושקע וערוך למופת, כמיטב המסורת של הגדוד. נטענו עצים לזכר הנופלים, נישאו דברים על סיפור הקרב מפי מפקדים ולוחמים, וגם ברכות מפי המפקד הנוכחי של חטיבה 11, וראש המועצה האזורית אשכול, גדי ירקוני, שצייץ בדבריו שהנגב המערבי הוא 95% גן עדן ו-5% גהינום. אחרי מפגש מרגש עם הנופלים והמשפחות ובגלל כניסת חג שמחת תורה, התפזרנו איש איש לביתו. בדרך חזרה הביתה כתבתי לחבריי מהגדוד (בתפקידי האחרון שימשתי כסמג"ד הגדוד) את הווטסאפ הבא:

"אחרי הרבה ברכות ותודות למארגנים על אירוע מרתק במיוחד, שגרם לכל אחד מאיתנו השייך למשפחת גדוד 128 לעצור, להיזכר ולהרגיש צעירים ב-50 שנה. אכן עברנו תקופה קשה ומאתגרת ושילמנו מחיר כבד. אך בזכות האחדות והלכידות ניצחנו. נכבד את זכר הנופלים ומשפחותיהם ונישאו תפילה שילדינו ונכדינו לא יצטרכו לעמוד במשימה שכזו."

כל זה כ-12 שעות לפני המלחמה שפרצה למחרת בבוקר, בשמחת תורה.

אחד מחיילי הפלוגה שלי בעבר, פלוגה כ', הוא ראובן צומן מכפר עזה, שהיה בטקס וחזר לביתו שבקיבוץ, כשהוא לא מודע למה שצפוי לו בבוקר שלמחרת. התקפת הטילים וחדירת המחבלים היתה הפתעה גמורה. במהלך האירוע עמדתי איתו בקשר, והוא הרגיע אותי וסיפר שהוא ביחד עם מאירה, אשתו, בממ"ד, והכל בסדר. יותר מאוחר המחבלים פרצו לביתו, וכשלא הצליחו לחדור לממ"ד הם שרפו את הבית.

כבר שנה

ראיון עם שרה בלנקי על ערב הזיכרון ל-7.10

עפרוני, אורי ב.א., אביעד מוזס, ידידיה פלק, נעם גופר וברכה כוכבא, שתרגם רעיון - למיצג לא שיגרת, מביע, מקיף ועוצר נשימה.

הפקת הסרט "רסיסי זיכרון" ע"י מרב מלחי בן-הרוש, יוצרת סרטים רב תחומית, היווה אתגר מורכב. הסרט היה חלק מערב שלם, כשמטרתו הייתה הזדמנות לספר 'בקטנה' מקבץ סיפורים מזוויות שונות, של אנשים צעירים ומבוגרים בקהילה שלנו, שחוו, כל אחד את ה-7.10 שלו, תוך שמירה על רגישות מירבית ועמידה במסגרת הזמן שהוקצבה.

יום הצילום עצמו היה יום מאוד עמוס רגשית. לפגוש ולשמוע סיפורים אישיים מאנשים שלא תמיד אנחנו קרובים להם. להכיר צעירים שלנו שהם פשוט אריות. היה מאוד מרגש.

ככלל - האנשים שפנינו אליהם נענו בלב פתוח וברצון. הם נתנו הרגשה שזה מובן מאליה שהם לוקחים חלק. הרגשנו שזה ענה על צורך של הזדמנות לספר ולשתף בסיפורם האישי. פגשנו גם חברים שחששו מהצפה רגשית במעמד זה - וכמובן שהבנו וכיבדנו מאד את בקשתם 'שלא'...

בתוצר הסופי של הסרט, הרגשתי שלצד הכאב העצום - הצפייה בו נתנה לכל אחד בקהילה כוח, והסרט חיזק ונתן מקום לצורך הגדול שלנו להיות ביחד. שוב הבנתי ש'היחד' מאוד מחזק.

בגלל הזמן הקצר קצב העבודה על הסרט היה מטורף. מרב הצליחה לגבש מהחומר שצילמה יחד עם אלי זינגר, צלם הבית שלה, מוצר מאוד איכותי, מדויק ומוגש היטב.

ומילה לסיום: למדתי רבות מרחלי ורויה, המנוסות והמקצועיות בהפקות. היתה לי זכות לעבוד לצד חולמי ויוצרי המיצג, לצד דורון לנג ופיליפ קולמן, אנשי ההגברה והתאורה, ולצידו של אהוד איתן אשר על המוזיקה, שלצד המוכנות הלא מובנת מאליה של כל אחד מהם, הם ידעו לתת את היחס האישי, הביטחון בתוצר, ההתבוננות והכיוונון המדויק.

תודה לכל מי שהשתתף בערב הזה על הבמה ולכל מי שפנינו אליו בהרבה דפיקות לב וחשש מהתרגשות - ונענה.

את הדממה ששררה באולם "המשטח" של חדר האוכל בערב הזיכרון ל-7.10, אפשר היה לחתוך בסכין. במיצג "זיכרון קרוב - 7 באוקטובר" בין לוחות המשתלשלים מן התקרה, חלקם עם מלל וחלקם עם תמונות על אירועי ה-7.10 - נע הקהל בדממה והשתלב כאילו היה חלק המיצג עצמו. זאת היתה פתיחה של ערב זיכרון קהילתי עוצמתי.

שרה בלנקשטיין, שריכזה את הפקת הערב מספרת: "כאשר פנתה אלי חמוטל בבקשה להפיק ערב זיכרון לאסון שפקד אותנו ב-7.10.23 נעניתי מיד. ראיתי שליחות וזכות לעשות את זה, מתוך מעורבות רגשית מאוד עמוקה. לאורך כל השנה אני נמצאת בתחושה של "מה עוד אפשר לעשות ולא עשיתי".

היה לי חשוב להרכיב צוות מדויק ומכוון מטרה, ולשמחתי רחלי ויצמן, רוויה גורליק ויפעת כהן נענו לפנייתי והצלחנו לעבוד כצוות מקצועי, כשכל אחת מביאה את הקול הייחודי שלה. מכיוון שטקס זיכרון בקהילתנו נושא גם צביון דתי, היה לי חשוב שגם הרב אילעאי ישתתף בגיבוש התוכן.

הזמן היה קצר. בפגישה הראשונה ב-2.9.24 גיבשנו את הקונספט. בדקנו מה אנחנו רוצים להביא לקהילה שלנו. היה חשוב לנו לשמור על "האופי הייחודי של בית קבוצת יבנה" בטקס הזיכרון.

ההשראה באה מהמבנה הכללי של טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל המתקיים אצלנו מדי שנה, ועליו רצינו לצקת את התכנים הייחודיים של ה-7.10. היה לנו חשוב לתת בטקס ביטוי לתדהמה, להלם, לפחד, להפתעה, לכאב ולחוסר האונים - עם פתיחת המלחמה, ב-7.10.23, חג שמחת תורה. התלבטנו איך ליצור 'את הדבר הזה', איך לתת ביטוי חושי רב עוצמתי שיהיה נוכח בערב, ויחד עם זאת לשמור על איפוק, קימוץ השפתיים והקו המסורתי הייחודי לנו. בנוסף, היה לנו ברור שלצד 'טקס' חייבת להיות תערוכה שתשלים את מה שהטקס לא יוכל לבטא.

התערוכה הייתה בגדר קפיצה משוגעת למים. נפגשנו עם דגנית, ובטווח זמן קצר מאוד היא גייסה לעצמה צוות מדהים: דנה ברוכי, יעקב ב.א., יונה

ההדסים של משפחת פרידמן

שיחה עם נורית (רפל) פרידמן / דינה ספראי

ההדסים מוכנסים לאריזות ואקום, ונשמרים במכולת קירור של משפחת פרידמן. רוב ההדסים מיוצאים לחו"ל וחלקם נמכרים כאן בארץ. בשבוע הבא הולכים לשווקים רבים בבני ברק, ירושלים, אשדוד, בית שמש, ביתר עילית, קרית ספר ובערים נוספות, אם המלחמה לא.

מושב נוב זכה למוניטין כאחד מבתי הגידול המרכזיים של הדסים בארץ.

למשפחת פרידמן, מחותניה של נורית (בת מיכל ונחמיה רפל), יש משק משפחתי עם כרמים, נקטרינות, אפרסקים, גדיש וגידול הדסים. כל אחד מארבעת האחים

לבית פרידמן אחראי על ענף אחר במשק. שריה, בעלה של נורית, מנהל 200 דונם של כרמים חדשים. ביקשנו מנורית להכניס אותנו לסצנה של גידול הדסים במשק משפחתי, בערבו של חג הסוכות.

נורית: יש לנו ולעוד כמה משפחות בנוב הדסים. צריך לטפל בהם במהלך מהאביב ועד הסתיו. עם בוא חודש אב, מתחילים את הקטיפה והקינב. הקינב היא הורדה של ענפונים ועלים עודפים, כדי להשאיר רק את העלים הסדורים בשלשות. ליד בית מחותניי, משפחת פרידמן, יש סככה גדולה, לשם מגיעים ילדי המושב לעבוד בקינב. אנחנו מכנים את זה "הקייטנה הכי טובה בעיר", זו תעסוקה לילדים במהלך החופש הגדול, והם מרוויחים על זה כסף. אחרי הקינב מתחילה עבודת מיון לפי רמות הידור. ככל שיש לאורך ההדס יותר שילושים - הוא נחשב למהודר יותר.

תעצור אותנו.

כעת מגויסים בנוב, נוה, ועוד 3 אחים של שריה, ובהם גם זה האחראי על ענף ההדסים. למזלנו בגלל השנה המעוברת, הכנת ההדסים הסתיימה מוקדם יותר.

נוב מטווחת?

לא ממש מטווחת. יש לפעמים מעט אזעקות, אבל אין לימודים ואין שגרה. איך בעצם הפכה נוב למרכז גידול הדסים ברמה הארצית?

ממה ששמעתי מהוריי, אומר שריה, ראשוני נוב הסתובבו בבוסתנים סורים בגולן וראו הדסים שגדלים בצורה טבעית בשלשות סדורות של עלים. הם הגו את הרעיון לקחת ייחורים ולגדל הדסים בצורה מסחרית. אם מגדלים טוב את ההדסים זה ענף רווחי מאוד. משום מה זה לא תפס ביישובים אחרים בגולן אלא בעיקר בנוב.

זמני התפילות במניין הספרדי

באולם הצפוני של חדר האוכל

יום שישי - ערב החג

18:05 - כל נדרי

שבת

08:00 - תפילת שחרית

16:15 - תפילת מנחה

17:30 - תפילת נעילה

הליבור הרחב מוציא!!! גמר תימה טובה

כיצד נציין את שמחת התורה התשפ"ה?

פורום "תרבות רוחנית"

כבר לימדנו רבותינו ש"לוחות ושברי לוחות מונחים בארון". עם ישראל ידע לאורך כל הדורות לזכור את השבר לצד התיקון. להחזיק את הכאב ולכרוך אותו יחד עם התקווה והאמונה. המסר של הנחת הלוחות השבורים עם החדשים, השלמים, הוא מסר מהדהד. אי אפשר להתקדם ולתקן מבלי לזכור את השבר והאובדן. השנה אנו נדרשים לבחון כיצד לציין את שמחת תורה. איך נשלב יחד את השמחה העתיקה והנשנית של השלמת קריאת כל ספר התורה, יחד עם הכאב על היום הנורא שחווינו כפרטים וכעם, בשמחת תורה בשנה שעברה.

"פורום תרבות רוחנית" שמורכב מנציגי ועדות שונות החל לדון בדבר. ערכנו שיח פתוח בנושא בשבוע שעבר, והדבר הובא לדיון גם בהנהלת הקהילה. המסגרת שהתגבשה מנסה לשלב בין שמירת המסורת שלנו, ושמחת החג, יחד עם ציון ואזכרה של יום השנה והעצב שלנו סביב היום הזה.

להלן התוכנית שהתגבשה:

בליל החג – נחגוג ונרקוד כמו בכל שנה

בבוקר החג:

- 8:00 שחרית. לאחר תפילת הלל, נקיים את חמש ההקפות הראשונות, ללא ריקודים. בכל הקפה יוקרא פסוקים מתאימים, ונשיר שיר אחד שקט.
- ב- 9:00/9:15 (לערך) נקיים קריאה בתורה לכלל הציבור (כולל קריאת הנשים).
- 10:00 - קידוש בדשא.
- 10:30 - חזרה לבית הכנסת להקפות 6-7.
- **ההקפה השישית** תוקדש לאלו שאינם יכולים לרקוד עם ספר התורה - החטופים והנרצחים. בהקפה זו, ספרי התורה יונחו על שולחן במרכז מעגל הרוקדים, ויכוסו במפה צהובה. השירים והריקודים בהקפה זו יהיו באווירה שקטה, המכבדת את זכר הנרצחים ואת אחינו ואחיותינו הנתונים בצרה ובשביה.
- **בהקפה השביעית** נחזור לשמחת החג, לכבוד התורה, לכבוד עם ישראל ולגאולה שלמה.
- 11:15 - קריאת התורה בבית הכנסת, חתן תורה, חתן בראשית.
- בתפילת "יזכור": נחלק פתקים עם שמות הנרצחים בשמחת תורה התשפ"ד. כל מתפלל ומתפללת החפצים בכך יקבלו פתק עם 4-5 שמות, ויקראו את שמותיהם בשקט בתפילת יזכור. שליח הציבור יוסיף לשלושת הקטעים הרגילים, גם תפילת יזכור מיוחדת לזכר הנופלים והנרצחים ביום הטבח ובמלחמת חרבות ברזל.

<p>ביום ראשון י"א בתשרי (13.10) במלאת שנה לפטירתה של אמנו</p> <p>חנה טסלר</p> <p>נתייחד ונזכור</p> <p>18:00 בבית העלמין 19:00 התכנסות במשטח דברים לזכרה המשפחה ומוקירי זכרה</p>	<p>ואני כאיתי בינך שניצב בתוך סבה מול פני השמש במאסין, בקרה, אל מול פני הסערה</p>
--	--

עדן וניר

בגובה רב / שיחה עם עדן גלס

את משמעות הדבר שבשבילו הגעתי לשם. הבנתי שהם לא היו מצליחים בלי המעטפת של המשלחת הזו.

ונקודה שנייה: ההגעה לפסגה - ה"פאס (=מעבר הרים). היתה תחושה עוצמתית של הישג. צוות איתח ערך שם טקס לזכר חבריהם שנהרגו באותה תקרית. הכל יחד היה מרשים ומרגש במיוחד.

האווירה הכללית היתה מטורפת. הרגיש מאוד ביחד. מבחינה משפחתית חווינו גיבוש משפחתי בתוך המשלחת. היה כיף לראות איך כולם עוזרים כמה שיכולים. אני הייתי עם אבא בגלגולון, שזה כיסא גלגלים שסוחבים איתנו את הנכה, והתפעלתי מאיך שאבא נרתם למאמץ.

תרצה לעשות את זה שוב? ברור! ניפגש בפעם הבאה.

נפצעו רבים מחברי הצוות, שהשתתפו עמנו במסע, אותם ליוו שאר חברי הצוות. בנוסף השתתפה גם קבוצה של פצועים משיבא.

מלבדם, היו עוד מספר נכים מסוגים שונים. למשל, אבא ואני סייענו לעדי ברקוביץ', בחורה מניר גלים עם סי.פי בוגרת בית הספר שלנו, כאן בקיבוץ.

מה אתגר אותך במיוחד?

חששתי מהקושי לנשום בגובה רב - "מחלת גבהים". עם הזמן הבנתי שזה בסדר. ביום האחרון, כשהגענו לשיא הגובה 5416, היה לי קשה והרגשתי חולשה, אבל התגברתי.

מה היו רגעי השיא?

היו שתי נקודות כאלה: בתחילת המסע, כקבוצה קטנה בלי הנכים, היתה לנו חוויה משפחתית כיפית. רק אחרי שבוע, כשהנכים הגיעו ופתאום היינו הרבה אנשים, הבנתי

זוכרים שניר גלס הצטרף לפני שלוש שנים למשלחת שמלווה נכים לפסגת האנפורנה, בנפאל?

השנה ניר עשה זאת שוב, והפעם בהרכב משפחתי מורחב. שוחחנו עם צעיר המשתתפים במסע, עדן גלס (בכיתה י"ב).

עדן: "רציתי להשתתף כבר במשלחת הראשונה, אבל הייתי צעיר מדי ולא בכושר מספק, ואבא לא היה בטוח במה מדובר ואמר לי: 'אולי כשתגדל ותהיה בכושר...'

השנה, אבא הפתיע אותי ואמר שהוא רשם את שנינו, ושאוּלֵי גם נטייל שבוע, קודם לבואה של המשלחת. גם זוהר, אחותי, הצטרפה, ובני דודים נוספים. בסה"כ, היינו תשעה גלסים, ביניהם גם זיו צרויה, שהיתה בטיול בהודו, וזה השתלב לה טוב. כשאבא היה לפני שלוש שנים עם המשלחת, היו בערך 45 איש, השנה היו כבר קרוב ל-100."

צריך לעבור בדיקות לפני המסע? כן. צריך אישור מרופא מטיילים. וצריך לקחת כדורי גובה.

היו נכים מהמלחמה הנוכחית? יצא איתנו "צוות איתח" מסיירת גבעתי, הקרוי ע"ש הראל איתח שהיה מפקד הצוות ונפל במלחמה בחאן-יונס, יחד עם שני חברי צוות נוספים (סמ"ר ניר קניניאן וסמ"ר ברהנו קאסיה). באותו אירוע

לדי ביה"ס עמיחי תוקעים בשופר

סליחות - בזוגנים

ביה"ס אמית קבוצת יבנה דורך בין עשרת התיכונים המובילים בארץ בנתוני הגיוס

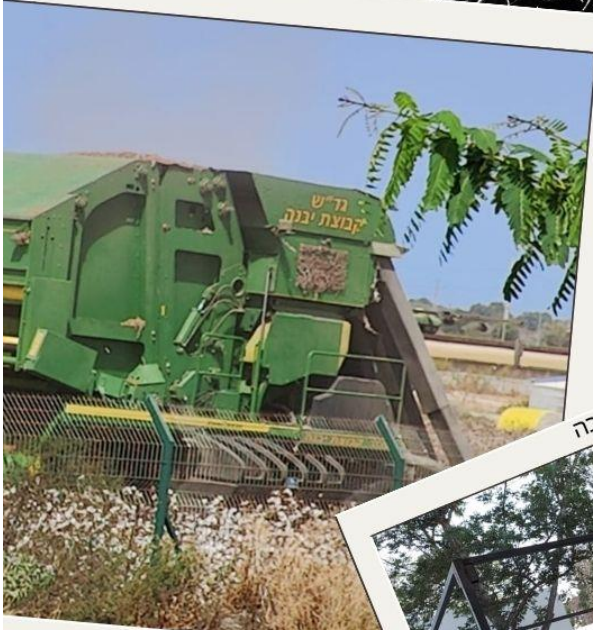
מצג "זיכרון קרוב" לאירועי ה-10.7

השקוא
שהיה

עצבון קטן
הטעם של חזק
רוחש מוצק
צילם חזקי, אח של אלי מוזס.
הטקסט על הלוח
השחור, משמאל - רומז למיצג נוסף של באלות ורודות.

באלות עם נשמה. דמיינו צבע צהוב זרחני (ו) צילם חזקי, אח של אלי מוזס. הטקסט על הלוח השחור, משמאל - רומז למיצג נוסף של באלות ורודות.

לא שאקש
או יהי

ליתר ביטחון מקדמים לבנות סוכה

האוכל לשלושה ימי חג מוכן. נשאר לבוא לקחת

מה קורה בענף בעלי הכנף?

יוסי צנחני

שלנו אחרי הפעלתה של מדגרת אביב.

כוח אדם

מחלקת האחזקה שינתה את פניה במהלך השנה האחרונה, כאשר אייל אסולין קיבל על עצמו את ניהול מחלקת האחזקה במקום אמנון כץ, שמנהל את הפרויקט של מדגרת אביב, ויהב ססלר שהצטרף למחלקה, רגע לפני המלחמה.

בתקופת המלחמה אמנון כץ גויס, ואייל ויהב "קפצו לבריכה" בתקופה לא קלה מכל הבחינות.

בתחילת השנה נפרדנו משני עובדי אחזקה שכירים, והצטרפו אחרים, ביניהם איציק מזרחי שהנוכחות המקצועית והנעימה שלו כבר מורגשת.

אסף בית אריה החליף את מוטי שליטברג כמנהל התפעול של המדגרה. זו הזדמנות מצויינת להודות למוטי על שנים רבות של ניהול, אחריות ומסירות ולאחל בהצלחה בהמשך הדרך. וזו גם הזדמנות לאחל בהצלחה לאסף שחוזר אלינו לאחר גלות ממושכת.

טניה ויליבצ'וק החליפה את נחמה יהושע בניהול המעבדה. למרות שהוחלפה, עדיין מסייעת ומביאה מהניסיון שלה, אני רוצה להודות לנחמה על שנים רבות מאוד של עשייה ותרומה למדגרה. בזכות המקצועיות שלך, חכמת החיים שלך, דרכך הנעימה וכישרונותיך הברוכים הפכת את העבודה שלנו להרבה יותר קלה ומדויקת.

תודה לאלי כהן על הליווי המקצועי בכל הקשור לכ"א ומשאבי אנוש.

מדגריית אביב

למרות המלחמה והקשיים שהיא מעמידה בפנינו אנחנו מצליחים להתקדם, אומנם לא בקצב שתוכנן אך אנחנו בהחלט רואים התקדמות.

רצפת המדגרה יצוקה, כאשר כל עבודות האינסטלציה במבנה הישן והחדש בוצעו. אנו ממתינים לקבל את הקונסטרוקציה, בתקווה שבתחילת אוקטובר נראה איך המבנה קורם עור

שנת 2024 התחילה עם גידול בביקוש לאפרוחים לאחר סיומו של ההסדר בענף הפטם. אנו עדים לעלייה דרמטית בביקוש לבשר עוף. הביקוש החריג מוסבר בהשפעות המלחמה ובכך שהמשחטות מוכרות לעזה כמויות משמעותיות של עופות, וכן התייקרות משמעותית בבשר הבקר בשל סגירת נמל אילת.

בשנים האחרונות חיזקנו קשרים עם גורמים רבים בענף ובתוכם במגזר הערבי-ישראלי. שוק הפטם במגזר הזה נמצא בצמיחה מהירה, והגענו להסכמים שהביאו אותנו ב"ה לצמיחה משמעותית בהיקף אספקת האפרוחים. אנו נערכים בימים אלו לממש את ההסכמים עליהם חתמנו ולהעמיק את המעורבות שלנו בשוק הזה. השקענו בכך מאמצים רבים וכן משאבים רבים, ואנו מקווים שמהלכים אלו ישיאו רווחים בטווח הקצר והארוך. אנו עושים זאת תוך פיקוח ובקרה על מנת שלא להגיע למצב שאליו הגענו לפני מספר שנים...

מה קורה ברצפת הייצור, באגפים השונים?

לפני הכל, ברצוני לציין את העובדים המסורים שלנו, חברי הקיבוץ והעובדים השכירים. חלק גדול מהשכירים עובדים אצלנו שנים רבות, יוצאים לעמל יומם בשעות הקטנות של הלילה. עבודתם המסורה והאחראית הם הבסיס לכל העשייה המרובה.

ביצענו מספר פעולות על מנת לשפר את תהליך הייצור ואיכות האפרוח וזה המקום להודות לטליה ישראלי גולדנברג, שדואגת לרישום ומעקב אחר נהלים ושמירה על המדגרה דרך מערכת הבקרה. הוחלפו יחידות מיזוג האוויר ובכך שיפרנו את בקרת האוויר במסדרונות הדגירה כאשר, מצד אחד נכנס אוויר יחסית קר, ומצד שני, הפחתה משמעותית של רמת הלחות במדגרה.

בנוסף, החלפנו את 2 הציילרים הישנים בציילר אחד חדש (ציילר = מתקן קירור) גדול יותר. מהלך זה אמור לשמור על הטמפרטורה במדגרה, במיוחד בימים חמים. אנו נמצאים בתהליך חשיבה לגבי הפעלת המדגרה

שהחברים המטיילים בקיבוצים, מושבים או סתם עוברים ליד לולים - יעברו במנהרת שטיפה ובכך נשמור על עצמנו.

לסיכום

לסיכום, בע"ה סיימנו את שנת 2023 בצורה טובה. כולי תקווה שנמשיך בדרך הזאת וביחד נעמוד ביעדים ובמטרות שקבענו לעצמנו. חשוב לי לציין שכל זאת לא היה ניתן לעשות ללא עבודת צוות של עובדי ומנהלי המדרגה. אני רוצה לאחל לכולנו שנה טובה, שנה של בריאות, שנה של הצלחה ופרנסה טובה. ובע"ה שכל השבויים, החטופים והנעדרים ישובו אלינו בהקדם, ושכוחות הבטחון יצליחו במשימותיהם וישובו בשלום.

וגידים. אנו מקווים שעד בוא הגשמים, הגג כבר יוקם. תודה לאלישע, אמנון וארו על הדחיפה והליווי של הפרויקט.

רכש

בתקופה האחרונה נאלצנו לבצע הקדמת תקציב לרכישת משאית להובלת ביצים וכן לרכישת גנרטור חדש.

ביוסקיוריטי

לצערנו, השבוע הושמדה להקת פרגיות שלנו שהייתה מיועדת להגיע לשתי חוות רביה ולהתחיל לספק ביצים למדרגה בתחילת שנת 2025. מעבר להפסד הכספי הגדול, יחסרו לנו ביצים לאספקת ההתחייבויות ללקוחות. השנה שפעת העופות פקדה את אזור הצפון מוקדם מהרגיל וחשוב מאוד

שיח גלריה

חברי החוג לציור
עוזינים את ציבור החברים והתושבים
ל'שיח גלריה' עם חברי החוג לציור
ולפרידה מהעורה הוותיק שלנו
אלכס טוביס,

ביום שישי, ט"ז בתשרי,
18.10.24
בשעה 10:00
בחדר אוכל הצפוני
בחלל התערוכה
בואו בשיעור

3 צוות מגויסים קורא לכא!

אל תפחד,
אתה לא לבד
אם יחזור שוב רגע הפחד
אבוא להושיט לך יד
תמיד אהיה קרוב אליך
לחבק במקרה שתצד...
(אהוד בנאי)

בימים אלה של חגים ומועדים לישראל, כשרבים מילדינו וחברינו עדיין עסוקים במלחמה והגנה על הבית, נפעל יחד למען המשפחות שכאן, איתנו. מי שברצונו וביכולתו לסייע. מוזמן לפנות לצוות מגויסים. יחד. רק יחד נתגבר.

בתפילה "עושה השלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל"
ושכל החטופים ישובו הביתה במהרה
שנה טובה
וגמר חתימה טובה!
צוות מגויסים:
שרה בלנקשטיין, אייל זנה, רוויה גורליק, קובי שטיין, בעז בלנקשטיין, רני יעקבי ומיכל שליסלברג

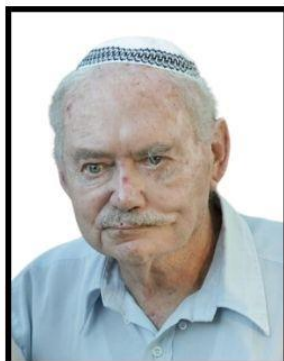

מיני בסוכה

הציבור מוזמן לזיץ בסוכה
בהתחפת **מקהלת "בת רון", החוויה החסידיה,**
בניצוחו **le דודי בריק**
ביום שישי, ט"ו בתשרי, ד' בחוה"מ (21/10)
בשעה 20:00 בסוכת משהפנת 3 נחני
מוכנים להביס לוי נטינה
בסאבו!
ודת

אחר מיטתו של אביגדור לבל ז"ל

הרב אילעאי

אביגדור היה הגבאי הנצחי, איש בית הכנסת הנושא על כתפיו את עול התפילה והקהילה, הקוראים ושליחי הציבור, הסיידורים והארגונים, העלויות והמנהגים. אך אביגדור לא היה רק ככהן המבעיר את האש ומיטיב את הנרות "להעלות נר תמיד". דומה שעם השנים הפך אביגדור, עבורי לפחות, לנר התמיד עצמו. הוא

ששמר את גחלת המורשת והמסורת, הוא שידע כיצד נהגנו, הוא שהיה הסמכות לכל ענייני הנוסח, וזכר בדיוק ובפירוט כיצד ולמה, מתי ואיך. הוא היה הנר הקבוע, ממנו הדלקנו את אור הקבע של קהילתנו - יום אחר יום, שבת אחר שבת, שיעור אחר שיעור.

לא פעם אנשי ה"תמיד", שומרי המסורת והחותם, הם אנשים קשוחים וחמורי סבר, המשמרים את המסורת בפנים קפוצות, נרגנות ותקיפות. לא כך היה אביגדור. שמרן מאיר פנים, מעתיק השמועה עם בת צחוק על פניו, "מנהג אבותינו בידינו" היה עטוף תמיד בבדיחה עתיקה שניכר כי גם היא סופרה פעמים רבות. מנר התמיד לקח אביגדור לא רק את הקביעות והיציבות, אלא גם את המאור, החום והנועם. פעם כששאלתי אותו על מנהג מסוים כיצד נהגו בבית הכנסת בקבוצת יבנה, ענה אביגדור בחיך שובב - "אני מחכה לראות מה עושה החזן וצועק ההפך".

"אל תשליכנו... אל תעזבנו" היה קורא אביגדור ערב ערב בסליחות. ולבי מהרהר - שמא לא פנה לשמים בתפילה אישית, אלא פנה אלינו בדרישה כללית ונצחית - שלא נשליך, שלא נעזוב, שלא נראה את המנהגים, הנוסחים והמסורות כ"זקנה" שתש כוחה ונס ליחה. שנמשיך לאחוז בהן גם אחרי לכתו.

בתוספתא נאמר: "כל זמן שהיה שמעון הצדיק קיים, היה נר מערבי תדיר. משמת הלכו ומצאוהו שְׁכָבָה. מיכן ואילך מוצאין אותו פעמים כבה פעמים דולק" (תוספתא, סוטה, פרק יג).

מחרתיים נעמוד בתפילות ראש השנה. מושבו של אביגדור ייפקד. כבה נר המערבי.

במניין הסליחות בנוסח המשולב המתקיים בכל ערב בבית המדרש, נוהגים המשתתפים לחלק ביניהם את שירת הפיוטים. זה מתנדב לשיר "עננו", וזה מסלסל ב"אם אפס רובע הקן", אחד המתפללים קורא פסוק, ואחר עונה ומוסיף אחריו. אמש, לאחר פסוקי זיכרונות הנאמרים בסליחות, קרא שליח הציבור בקול: "שמע קולנו... חוס ורחם

עלינו", נענה אחד החברים והמשיך "השיבנו ה' אליך ונשובה" ואחר הוסיף בנעימה: "אמרינו האזינה", או אז השתררה דממה בבית המדרש. על הפסוק הבא בסידור, הייתה לאביגדור "חזקה" - כמדומני שזה היה הפסוק היחיד שהיה אביגדור קורא בקול. במשך 15 השנים שמניין הסליחות הזה מתקיים, ערב אחר ערב, היה אביגדור מרעים בקול צרוד, ובזיוף קל - "אל תשליכנו לעת זקנה, ככלות כוחנו אל תעזבנו".

בשנים הראשונות חשבתי שאביגדור קורא את הפסוק על עצמו. חשבתי לתומי שמאור העיניים שהלך ואבד, הקושי לקרוא את אותיות הגמרא בשיעורים הקבועים, ההליכה שנעשתה איטית והזקנה שנתנה אותותיה, הם שגרמו לו להטיח מילים אלו כלפי שמיא ולדרוש "אל תשליכני", אך מתוך שיחה ודברים, וגם הכרות ארוכת שנים, הבנתי לאט שלא מדובר בטרונגיה או תלונה. הפסוק בתהלים אומר "אל תשליכני", אך כיאה לקיבוצניק בכל רמ"ח ושס"ה, וברוח הנחייתו של אבי בגמרא בברכות - "לעולם לישתף אינש נפשיה בהדי צבורא" (ברכות ל.), נאמר הפסוק בלשון רבים - "אל תשליכנו". כאומר כביכול - הזיקנה המדוברת אינה הזיקנה שלי, וההשלכה, חלילה, אינה סיפורו של אדם אחד, חשוב ככל שיהיה. נראה לי שזעקתו של אביגדור - "אל תשליכנו לעת זקנה" לא כוונה כלפי שמיא אלא כלפי ארעא.

"וְאִתָּה תִּצְנֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֶלְיָי שְׁמֵן זַיִת זָךְ פְּתִית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד" (שם' כז, ב), ואומר המדרש - נר תמיד הוא נר המערבי של המנורה.

משאית "כרמל מזרחי" כדי לפרוק ביבנה בקבוקי יין. חנה אשתך מאד העריכה ואף העריצה את היכולות של אביגדור בעלה: "יש לו טבע כזה, אמרה, שכל דבר שהוא עושה הוא עושה אותו עם כל הלב ועם כל הנשמה".

בהזדמנות אחרת סיפרה על טיול שהיא ואביגדור עשו ביחד עם צילה ויהושע אניקסטר: "נקלענו לשבת לאיזו חווה אוסטרית. יהושע העניק לבעל החווה המון המון ידע במחלות של החיטה, והסביר לו כיצד לטפל במזיקים אותם גילה בעצי המטע. באותו זמן אביגדור העניק המון המון ידע לבעלת הבית, שהיתה לה תעשייה זעירה של ריבות וגבינות עיזים. אני לא הרגשתי - סיפרה חנה - שום הבדל בין אחד שהעניק ידע מלימודיו באוניברסיטה לבין אחד שהעניק ידע מניסיונו בעבודה". כמה אהבה יש במשפט הפשוט הזה, וכמה עצוב שהיום חנה לא יכולה לומר זאת כאן, בקולה ובעצמה.

על שורשיך הירושלמיים סיפרת עוד ועוד. החל מהתעודה שקיבלת בסוף שנת הלימודים ב'חדר', שבה היה כתוב: "תורה, נביאים, התנהגות, סדר וניקיון - הכל מצוין מצוין מצוין, ובסוף: נשאר כיתה", והוספת: "אבל לא נעלבתי, כי לא ידעתי לקרוא את זה". המשכת בתיאורי המחסור ושנות הצנע: "חודש לפני פסח לא אכלנו ביצים וצברנו אותן לחג. בבר מצווה שלי - סיפרת - כיבדו את האורחים בכוס תה ועוגיה". לא נלאית לקחת את ילדיך לדירה הקטנה בשכונת אחווה, בה כל ששת האחים ישנו באותו חדר על מזרונים הפרוסים על הרצפה, הבישול נעשה במרפסת והשירותים היו בחוץ.

לפני כ-70 שנה הגעת לקבוצת יבנה, ודמותה ואופייה היו חשובים לך מאד. לימים קיבלת בהבנה ובהסכמה את המעבר ללינה משפחתית, אך לכותבת אנונימית שפרסמה ב"קול השבוע" לפני כעשרים שנה מאמר בזכות המעבר של יבנה לקיבוץ מעורב של דתיים וחילוניים, ענית: "אנחנו קמנו כקיבוץ דתי, שחרט על דגלו שני עיקרים: 'תורה ועבודה'. אם נוותר על אחד מהם אין לנו זכות קיום. בדרכנו שלנו אולי נישאר פחות חברים, אבל נהיה יותר בטוחים בדרכנו".

רצינו להוסיף ולספר על השבתות האינטימיות של האחים לבל בִּשְׁבַת הסמוכה ליום הולדתך; להוסיף ולספר על ההתכנסות השנתית של כל המשפחה

המשך בעמ' הבא

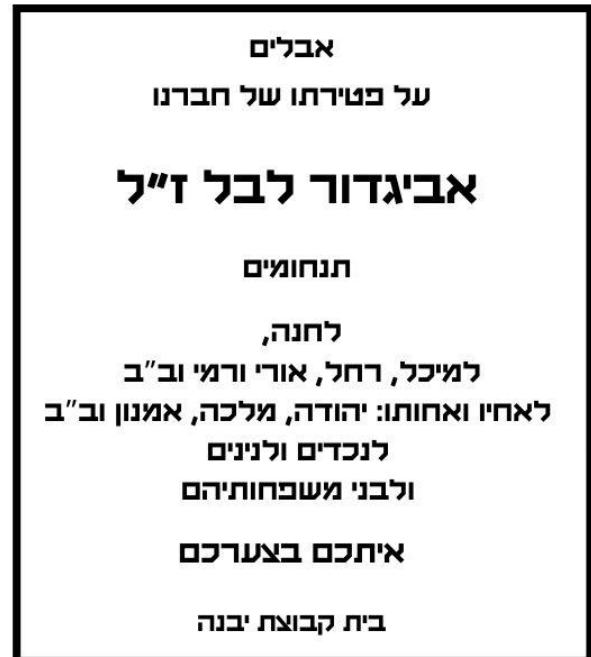
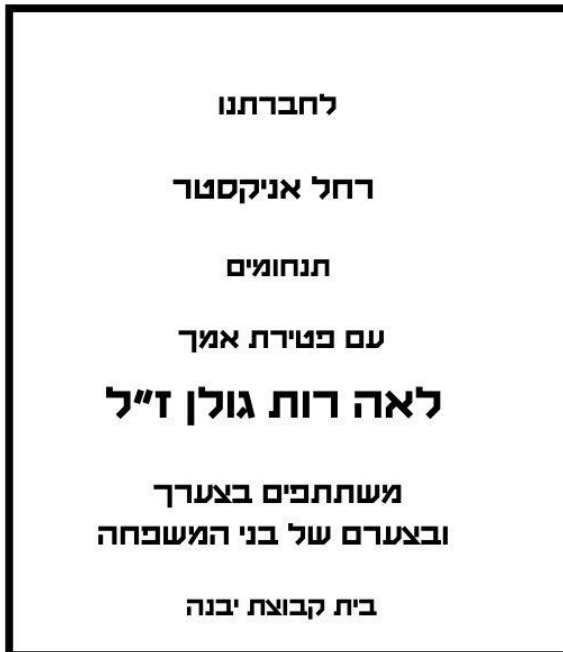
אביגדור היקר והאהוב, נפרדנו כהרף עין. אתמול אחר הצהריים, לפני פחות מ-24 שעות, התפללנו יחדיו מנחה. לפני שהספקת להתפלל ערבית נדם לייִךְ, והשבת את נשמתך הטהורה לבורא עולם. כהרף עין. ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך.

לפני כשנתיים וחצי עברת עם חנה רעייתך ל"בית סביון". בזכות מערכת הבריאות הנפלאה שלנו, בזכות צוות מקצועי ומסור, בזכות נשים טובות ואנשים טובים שעטפו אותך, זכית לחיות עמנו כאן, בקיבוץ שלנו ובמשפחה שלנו, עד ימך האחרונים. נאבקת בדרכך על בריאותך ועצמאותך, ואנחנו מבקשים להודות לכל הצוות הרפואי, ולכל עובדי "בית סביון", שכיבדו את רצונותיך, הבינו ללייִךְ, והעניקו לך טיפול מסור ואוהב.

בקבוצת הוואטסאפ המשפחתית כתב אחד מבני המשפחה: "יש לי פינה חמה בלב לדוד האהוב. אנחנו עדיין עושים טחינה ירוקה של אביגדור". טחינה עשית במגרש הביתי, וחילקת בחדר האוכל בליל שבת לחברים מנויים. גם לגרעיני אביגדור שהכנת כל שבוע היתה רשימת מזמינים, ומשלמים. פלאפל הכנת בימי ההולדת של הילדים ובכינוסים משפחתיים, אבל הכישרון הגדול שלך בהכנת אוכל רק התחיל בבית, והוא המשיך ביצירתיות מופלאה בקיבוץ: ביחד עם מיכה בית אריה, שייבדל לחיים ארוכים וטובים, שניכם עובדי המטע, לקחתם את הזיתים שמסקתם, הכנסתם אותם לחביות עץ, והצמחתם את מפעל השימורים; במקביל שכנעת את מרכז המשק והאקונום להביא מהכרם 3 טון ענבים, קראת לילדים שידרכו עליהם, וייצרת את "יין לבל" המשובח והייחודי בטעמו; לפני כ-30 שנה לקחת את החלב העודף מהרפת, והפכת אותו לא רק לחלב ואשל, אלא גם למגוון רחב של מוצרי פרימיום: גבינה לבנה מוטעמת, גבינות צהובות וקשות, קממבר, קוטג', חמאה ואפילו גלידה. לאחר שצברת ניסיון במחלבה, ולאחר מספר סיורים לימודיים במחלבות בהולנד ואיטליה, הפכת לבעל ידע מבוקש, ולסמכות מקצועית ברחבי ההתיישבות העובדת. מרוב חיבה והערכה העבירה אליך נירה שויאר, הכוהנת הגדולה של "עוגות לכל עת", את מכונת הגלידה הפרטית שלה. בימך הטובים לא נכנסה משאית "תנובה" לפרוק ביבנה מוצרי חלב, ולא הגיעה

פרטים שכולם ביחד מרכיבים את דמותך הייחודית כאבא, סבא, סבא רבה, חבר גרעין עציון, חבר קיבוץ, איש של בית הכנסת, איש של עבודה, איש של משפחה, אדם טוב ואהוב. תחסר לנו מאד. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

המורחבת בבריכה ביבנה, התכנסות שבסופה טעימת גלידה וגבינות מעשה ידיך; רצינו לספר אך קצרה היריעה. קצרה היריעה מלספר על מערכת היחסים הנפלאה שלך עם נכדיך וניניך, על שנות עבודתך כגזבר וכמשווק, על מוטולה, על הברידג', ועל עוד ועוד

עזרת נשים בראש השנה / הנהלת הקהילה

בכל זאת, בכל בוקר מימי החג גילינו שמישהו טרח להזיז את המחיצות שהוצבו במקום ולהסיר את השלטים שכיוונו את הנשים למקומן. הדבר גרם לאכזבה, כעס ומפח נפש רב למתפללים ולמתפללות, וגרם למבוכה וטרחה רבה לחברי ועדת בית הכנסת, שהיו צריכים לאתר את המחיצות בכל בוקר מחדש ולהחזיר אותן למקום.

בדיעבד, הסתבר שמי שעשו את הדברים הם צעירים ובני נוער. הטיפול מולם החל. חשוב לנו לכתוב את הדברים כי חברים רבים חשו כאב רב וחשדו בחברים אחרים, שמא הם פעלו כך, ונוהגים בצורה בריונית שלא מקבלת את סמכות הוועדה והנהלת הקהילה.

אנו דוחים כל התנהגות אלימה או בריונית.

כל מי שרוצה להביע את דעתו, יכול לעשות זאת בערוצים המקובלים. אם בסופו של דבר לא מקבלים את דעתו, עליו לקבל את סמכות בעלי התפקידים ונציגי הציבור שנבחרו לתפקיד.

בראש השנה הוקמה עזרת נשים קטנה בקומת הכניסה, היכן שבד"כ יושבים גברים. הצורך לעזרת נשים בקומת הכניסה קיים בשל נשים שמסיבות שונות מאוד רוצות בכך, או שמסיבות שונות אינן יכולות לעלות ולהתפלל בקומה השנייה והעזרה הקיימת קטנה מלהכיל את כולן.

בשנה שעברה הוקמה עזרת נשים אך במיקום שלא ענה על הצרכים, ולכן וועדת בית הכנסת החליטה לשנות וחשבה על המיקום שהוחלט. נציגי וועדת בית הכנסת שוחחו עם כל אחד מהגברים שהיה צריך לפנות את מקומו, ומצאו לכל אחד מקום אחר. לנוכח קושי של חלק מהגברים במעבר, הוועדה שקלה שוב את האלטרנטיבות השונות, ולבסוף הכריעה שזהו הפתרון המתאים ביותר שיש לה להציע. עם זאת החליטה הוועדה לצמצם את הימים בהם העזרה תיפתח, והיא נפתחה לימי ראש השנה בלבד. הדבר הוצג גם בהנהלת הקהילה, וקיבל ממנה גיבוי מלא.

דעת יחיד ?

קבוע בלוח השנה (מוצאי צום גדליה) עבור מכינות קדם צבאיות, חברי יבנה ועוד ועוד.
אני מזכיר שברוב ימות השנה, בשבתות ובחגים אנחנו מתפללים בנוסח יבנה המוכר והאהוב.
ישנו ציבור שמוכן פעם פעמיים בשנה לשמוע וליהנות מדברים אחרים.

אני מזכיר להנהלת הקהילה עוד יוזמות פרטיות:
*צוות המיפקד לא נבחר אלא לקח על עצמו הובלת המיפקד לשנים רבות במימון הקהילה!
- צוות יום ירושלים בהובלת הבניין של רעות גלי ורבקה גם הוא מוביל את האירוע כמה שנים ויבוא על הברכה.
- צוות מסיבת פורים עובד שנים רבות, וגם הוא מוביל את המסיבה בכישרון רב שנים רבות. במימון הקהילה כמובן.

ואציין את צוות ירקונים הוותיק.
קהילה שלא תאפשר "יוזמות פרטיות" אין לה זכות קיום בהיבט התרבותי.
עדיין לא מאוחר מלחזור מהתנהלות הזו, שבעיניי פסולה ותביא לשיתוק וסירוס יוזמות עתידיות.
בתקווה לימים טובים,
ע.ע

בגיליון מבית של רה"ש בדו"ח "שולחנה של הקהילה" נכתב בנושא פעילויות תרבות: "ולא נמשיך ליוזם אירועים או לממן יוזמות פרטיות".

במשך שש שנים רצופות אירחנו בקהילתנו את תפילת הסליחות של יצחק מאיר שהפכה למסורת ברוכה למשתתפים רבים ברחבי החבל ומיישובים שכנים קרובים ורחוקים.

התקציבים לקיום אירוע זה הגיעו ממספר מקורות, בין היתר מהמועצה האזורית, המועצה הדתית וכן המתנ"ס, שהודיעו שלא יוכלו השנה לשאת במימון.

לדעתי קבוצת יבנה היתה יכולה לממן אירוע זה מתקציב תרבות (יצחק היה מוכן להגיע במחיר מופחת כי אירוע הסליחות אצלנו מאד חשוב לו).

אך האמירה שציטטתי בתחילת דבריי סתמה את הגולל על יוזמה כזאת.

אכן, מתכונת כזו של הסליחות אינה מתאימה לכולם, ועל כן מתקיימות סליחות בכל בוקר בבית הכנסת לפני תפילת שחרית.

אך אציין את כמות הטלפונים שקיבלנו, אני ואחרים, לגבי האם ומתי יתקיימו הסליחות, ונאלצתי לומר להם שהשנה הן לא יתקיימו. האכזבה נשמעה היטב.

זהו פרוייקט שנולד מ"יוזמה פרטית", תפס תאוצה והיה

מרפאה:

טל. 08-8548300, אחיות 8264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה – 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il

אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 9:00-12:30, צהרים-ערב: ימים א'-ד' 14:00-15:00, יום ה' 14:00-19:00
בדיקות דם ומקרים דחופים - כל יום בין 7:00-8:30.

שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 07:30-11:00, יום ב' 09:00-11:00, יום ג' 11:00-12:15, יום ה' 16:00-18:00

זמני קבלה במרפאה בימי החגים הקרובים:

ערב חג סוכות (16.10) המרפאה תהיה פתוחה ברצף בין השעות 07:00-11:00.

בימי חול המועד (20-22/10) המרפאה תהיה פתוחה ברצף בין השעות 07:00-12:00.

בערב שמחת תורה (23.10) המרפאה תהיה פתוחה בין השעות 07:00-11:00.

הרופא יקבל בשעות הבוקר בלבד ולא אחה"צ.

בדיקות מעבדה לא יילקחו בין התאריכים ה 16/10/24-27/10/24.

חשוב ! חשוב ! חשוב !

נא הגיעו לקבל חיסוני שפעת בשעות הקבלה של המרפאה.

משולחנה של מנהלת חברה ופרט

חמוטל דברת-איתן

גם הרב אילעאי יוצא למילואים בשבוע הבא וייעדר
כחודש וחצי. אנו מאחלים לו ולכל מי שבצבא - שה'
ישמור אתכם ותחזרו אלינו בקרוב בריאים ושלמים.

צוות מוביל דיון

בתוך כל העשייה והמלחמה, הצוות שמוביל את
הדיון על ההתפרנסות משתדל להמשיך ולהתקדם.
לאחרונה הצוות התכנס למפגש עם עורכת דין
המתמחה באגודות שיתופיות. המפגש נועד
ללמידה והרחבת הידע של חברי הצוות. עו"ד
יסמין אלבו סקרה בפנינו את התקנונים והחוקים
הקיימים ומה הן האפשרויות שיש אם הקיבוץ
מחליט על שינוי ומתי שינוי נחשב גם מעבר
ל"קיבוץ מתחדש".

החלפת תפקיד

ברכות למשה ליבר על בחירתו למזכיר הקיבוץ.
ברכות לקובי שטיין על בחירתו למנהל חברה
ופרט. ותודה לכם שהסכמתם לקבל על עצמכם
תפקיד בקיבוץ. בימים הקרובים קובי יתחיל
חפיפה איתי ובקרוב אכנס לתפקיד מנהלת קהילה.
אני בטוחה שנוכל לעבוד כולנו יחד, כצוות,
לקידום הקיבוץ והחברה בו.

לסיום, ולקראת יום הדין וזמן קבלת ההחלטות
לשנה החדשה של כל אחד ואחת מאיתנו. בהמשך
לדבריו של נח בטקס, אני רוצה להציע שנחשוב,
הפעם כפרטים, כיצד נוכל לתרום ולעזור לצורכי
העם בימים אלו. איפה אנחנו יכולים לצאת
מעצמנו ומהקיבוץ לטובת אלו שמתקשים בימים
אלו. יש כל כך הרבה חוסר והצרכים מרובים,
חשוב כל כך שנצליח לעזור במה שניתן. למי
שמעוניין, אפשר לחפש עצמאית או לפנות לעדו
עפרוני, שמרכז את הפניות של התק"צ.

באיחולי גמר חתימה טובה. שכל תפילותינו
יתקבלו. שנה טובה!

ברכות למשפחות מובשוביץ ובן יוסף.
אנו שמחים מאד על הצטרפותכם
לקבוצת יבנה!

תודות

בין כסה לעשור זו הזדמנות להודות לוועדת בית
הכנסת ולשליחי הציבור שלנו שאיפשרו חוויית
תפילה משמעותית. תודה לעובדי חדר האוכל על
השפע שהשפיעו עלינו. תודה לכל העוסקים
במלאכתם בתוך התקופה העמוסה של חגים,
כותנה, זיתים ועוד.

ביום שני האחרון זכינו לציין יחד את יום השנה
של ה-7.10. ההפקה של האירוע הייתה מורכבת
מאד. לחשוב כיצד לציין את היום, כשאינו לנו על
מה להתבסס, כשאנחנו עדיין בתוך הכאב של
הימים האלה, הצריכה רגישות, יצירתיות ואמונה
חזקה בדרך. תודה רבה לשרה בלנקשטיין
שהסכימה לקחת על עצמה את ארגון היום. תודה
רבה לכל מי שהצטרף אליה - רחלי ויצמן, רויח
גורליק, יפעת כהן, הרב אילעאי עופרן - על
הטקס. לדגנית גלס שהסכימה לארגן את המיצג
ולדנה ברוכי שחברה אליה בתכנון והפקת המיצג.
תודה לכל מי שהסכים להשתתף בסרטון ולשתף
אותנו בזכרונות הקשים ובהתמודדות. תודה לכל
המתנדבים שעזרו לתלות, לסדר, לבשל, לערוך,
להזיז ולארגן. לצוותי ההגברה והתאורה ולכל מי
שהשתתף בטקס עצמו. היה אירוע מרגש, עוצמתי
ונכון.

מילואים וצוות מגויסים

לנוכח הימים המתוחים שעוברים עלינו והעובדה
שרבים מגויסים, וכפי שראיתם בפרסום נוסף פה,
"צוות מגויסים" חזר לפעול. הצוות נמצא בקשר
ישיר עם המשפחות ובודק האם צריך וכיצד ניתן
לתמוך בהם בתקופה זו. ניתן לפנות לצוות לברר
כיצד ניתן לתרום עוד.

משולחנה של הקהילה

שמשון גוטליב

ימים של מתח בלתי פוסק

לאחרונה, פנו מספר חברים ושאלו למה צח"י לא שלחה הודעה, בעוד בכל ערוצי הטלוויזיה דיברו על תקיפה ש אוטוטו תתרחש עלינו.

הנחת היסוד היא שאם יש שינוי בהנחיות, אנחנו מיד מעדכנים בכל אמצעי המדיה העומדים לרשותנו. כל עוד אין שינוי ואין מה לעדכן, אנחנו לא מעוניינים להכביד. החברים כולם מחוברים לרשתות הרדיו ולערוצי הטלוויזיה באופן כזה או אחר, ואין כאלה שמנותקים מהמציאות בה אנחנו חיים. לרוב, המידע העדכני מגיע מהשידורים הישירים בערוצי הטלוויזיה בהם, בעתות חירום, יש מסביר של פיקוד העורף, פעמים רבות גם אחד משלנו.

אנו כבר שנה במלחמה, החברים ערניים, הדברים מוכנים לשעת הצורך בכל דירה, וצח"י נמצאים היום בכשירות מלאה ומקושרת ישירות למועצה, שמקבלת הנחיות מפיקוד העורף. במידה ומתקבלות הנחיות ספציפיות לאזורנו, אנו מעבירים אותן ככתבן וכלשונו, ובהקדם האפשרי. בשגרה, אם אפשר לקרוא לה ככה, צוות צח"י מצומצם שוקל את הדברים ומוציא הודעות מרגיעות, כדוגמת ההודעה שיצאה השבוע כאשר היו אזעקות בישובים הקרובים לנו: "אזעקות נשמעו בישובים בקרבתנו. אנא הגבירו ערנות. ודאו כי המרחבים המוגנים זמינים ומוכנים וכי הילדים והעובדים ערניים גם הם".

אנו קשובים וזמינים תמיד! בתקווה לימים שקטים.

החלפת גג בגן כחול

גן כחול, לאחר שנכווה קשות בשריפה, עובר שיפוץ לקראת הכשרתו מחדש לפעילות חוגי ספורט. הגג של הגן הכחול הוא גג אסבסט וזו הזדמנות להחליפו, כפי שעשינו לאחרונה גם בגן הצבעוני. הוגשה להנהלת הקהילה בקשה לאשר תקציב להחלפת הגג ואנחנו נמצא את המקור התקציבי ונבצע זאת.

גמר חתימה טובה

אנחנו נכנסים ליום הדין ברגשות מעורבים. ככל שנתקרב לשמחת תורה, יום החג השמח שברגע אחד הפך להיות גם הוא יום הזיכרון, הנפש תסער ותתלבט בין שמחת החג לעצב על חיים שאבדו. נראה שהזיכרונות מאותו יום לעולם יישארו זיכרונות טריים ללא תפוגה.

ביום הכיפורים, נרכין ראש, נבקש את מידת הרחמים ונקבל עלינו את הדין.

שגרת חיים

מיד לאחר ראש השנה שהיה עשיר בתפילות מרגשות ובסעודות חג מלאות בכל טוב, חזרנו לשגרת החיים וניגשנו לבחור, בשתי הצבעות שונות, שהמשותף להן ששתיהן היו הצבעות אישיות. את התוצאות פרסמנו ביום רביעי.

אנחנו מברכים את משפחות עוז ותחיה בן יוסף ואחיעזר ותמרי מובשוביץ שהתקבלו לחברות.

בהצבעה השנייה נבחרו לתפקיד מזכיר - משה ליבר ולתפקיד מנהל חברה ופרט - קובי שטיין. אנחנו מברכים אותם לרגל בחירתם ומקווים שמיד אחרי החגים אי"ה ולאחר חפיפה, הם יוכלו להיכנס לתפקידם. המשמעות היא שהרכבי המזכירות והנהלת הקהילה הנכנסות מתחילים להתגבש. להשלמת ההרכב יש עדיין לבחור את מנהל/ת מש"א ואת נציגי הציבור. ההחלפה הראשונה תהיה כבר ב-1 לנובמבר, כאשר חמוטל דברת איתן תחליף אותי ותיכנס לתפקיד מנהלת הקהילה. כבר עכשיו נאחל הצלחה לכל העוסקים בצורכי ציבור, שלוקחים על עצמם את התפקידים המאתגרים.

הצבעה, בקלפי דיגיטלי או ידני?

לקראת ההצבעה, הפעם, כמו בפעמים קודמות, היו מספר חברים שביקשו לחזור אחורה בהצבעות אישיות ולהצביע באופן ידני. ושוב הוכח שהציבור שלנו הכיל את ההצבעה הדיגיטלית כמעט עד תום, מבוגרים, גילאי הביניים וצעירים. בהצבעה השבוע השתתפו 225 חברים ומתוכם רק 3 חברים בחרו להצביע בקלפי הידני, והיא הנותנת וההוכחה לכל מה שכתבתי בעניין. ועדיין, נמשיך בכל הצבעה שהיא מחוץ לאספה, לשמר את הקלפי הידנית שתהיה פתוחה בבניין המשרדים, למעוניינים בכך.

יומן השבוע

הגיליון הבא יצא לקראת שמחת תורה. היומן מתייחס גם לחול המועד סוכות.

- אזכרה במלאת שנה לפטירתה של חנה טסלר ז"ל - ביום ראשון. פרטים בגיליון.
- משק ילדים פתוח - ביום ראשון, בשעות 16:00-17:00.
- ערב יום טוב ראשון של סוכות - ביום רביעי
- שיח גלריה - ביום שישי, א' דחווהמ"ס (18.9) - ב-10:00 באולם הצפוני של חד"א.
- בוקר עיון סוכות - ביום ראשון, ד' דחווהמ"ס (20.10) - ב-9:15 בבית המדרש
- זיץ בסוכה - בהשתתפות מקהלת בת רון - ביום שני (21.10) - ב-20:00 בסוכת משפחת צנחני (מוזמנים להביא כלי נגינה)
- לימוד ליל הושענא רבה - ביום שלישי (22.10) - ב-20:00 בסוכת חדר האוכל (משטח)

דימיתי שהזמן עמד מלכת

לאה גולדברג

דימיתי שהזמן עמד מלכת
שעוד עומדים כאז בבלובם
עצי תפוח או גני שלכת
פורשים כאז את שטיח זהבם.

כמו לא נחרב עלינו עולמנו
כמו לא נדע את כל אשר נדע
כמו עוד עומד ביתנו ומקומנו
שלחן לכן ערוך לסעודה

הכל, הכל אשר אהבנו פעם
חולף בתוך עיניך הלחות
אל תסתכל בי כך כי אין שום טעם
לזכר מה שקוראים הנשכחות.

הנשכחות שאי אפשר לשכח
האבדות שאין מהן מפלט...

על השירים: יצחק ברוכי

מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com.

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.